A. KUTINOVÁ:

PRÁŠEK A LORINKA NA VANDRU

I. ÚTĚK

Byli jednou kamarádi,
ti se měli tuze rádi.
V sousedství už dlouho žili,
každou myšku vyslídili.

On byl kocour, Prášek zvaný,
bílý, šedě pruhovaný.
Ona byla černý psíček,
jménem Lora, jezevčíček.

Ve mlýně se kocour zrodil,
název Prášek se mu hodil.
Ona u hajného zase
honit, lovit učila se.

Lora byl pes — samé ctnosti —
jedla ráda třeba kosti.
Prášek byl však mlsoun pravý,
tuze, tuze vybíravý.

Takhle maso, vejce, sýry!
Přestal dbát o myší díry,
do kurníků na lup chodil,
ale jednou nepochodil.

Sousedi ho dobře znali,
pořádně mu nasekali.
Plačky přiběh' k paní Lořc,
by jí řekl svoje hoře:

»Copak mám jíst jenom zbytky!
Pomalu abych jed' kytky!
Budu musit utéct asi,
zde mi došly krásné časy.«

Pohléd' na svou kamarádku
a měl nápad naobrátku:
musí se mnou na tu cestu
přes vesnice a pak k městu.

Zajásal a zas si skočil,
dokolečka se pak točil.
»Kurníků je v světě dosti,
kdo je hlupák, ať se postí!«

Spěchal potom ke mlýnici
pro kabát a pro čepici.
Pak vzal šátek — co měl k spaní,
pytlík zrní — na prodání.

A zas běžel k paní Loře.
Klidně spala na svém dvoře.
»Jářku, vstávej, půjdem spolu,
přes kopec to vezmem dolů!«

Lorinka jen oči kulí,
pusinku do pláče špulí:
»Nemohu, já přece hlídám,
ráda svého pána vídám« ...

»Jo, a holé kosti jídám,
nebo slupky z brambor snídám!
Otrok jsi tu, moje milá,
že by jsi se nestyděla!«

Odbýti se Prášek nedá,
smutně k Loře na zem sedá.
Nový nápad náhle pojal:
že by Loru nějak dojal?

Packami si zandal oči,
mokré hned, jak když je smočí.
»Nechá mne jít samotného,
kamaráda ubohého!«

Plakal, vzdychal, po ní šilhal,
mudroval, co by tak vylhal.
Přes pazourky nakukuje,
jak to všecko účinkuje.

Lorinka se zamyslela,
potom volně pověděla:
»K vůli tobě musím vskutku
opustit svou rodnou budku.«

Zavzdychala, zaplakala,
Práškovi pak tlapku dala.
Na památku, za výslužku
sebrala si se zdi pušku.

Klobouk s perem ještě k tomu
a už hurá z domu, z domu!
Sbohem, dobře se tu mějte,
na Lorinku vzpomínejte!

(Pokračování.)

A. KUTINOVÁ:

LORA S PRÁŠKEM, BRAŠI MALÍ, S PUŠKOU TĚŽCE CESTOVALI.

(Pokračování.)

»Kam s tou flintou?« Prášek ptá se,
kroutí hlavou, usmívá se.
»Inu, kampak? Přece k lesu!
Pohleď, jak ji těžce nesu!

Bude dobrá na pytláky,
na loupežníky snad taky.«
Prášek bručí, ale v lese
přec jen s Lorou flintu nese.

Za sebou ji chvilku táhli,
po kopečku blízkém prahli.
»Počkej, Loro, tamhletudy
bude flinta válet sudy.«

Když už na tom kopci stáli,
zas se věru nenadáli:
nešla cesta s kopce dolů!
Bezradni tu stáli spolu.

Rovinka tu byla skrytá,
trnitá a kamenitá.
Lorince se oči rosí,
Práška o radu když prosí:

»Dál s tou flintou nelze běžet,
necháme ji někde ležet.«
»Počkej! Do žita se hodí —
to už ve světě tak chodí.«

Lora hledí na kamení:
»Vždyť tu žito žádné není!«
Prášek myslí, uvažuje,
pytlík zrní rozvazuje.

»Je to žito! Chvála Bohu!
Hned je tady zasít mohu.
Pomoz, Lorko, pomoz hbitě,
ať je brzy flinta v žitě!«

A tak oba braši milí
žito na políčko sili.
Potom flintu pěkně vzali.
do hrabání hned se dali.

Prášek zahráb, skrčil záda:
uklouz' — na flintičku padá.
Pružná nožka jako proutek
zavadila o kohoutek.

Vyšla rána — bouch, bác! — k ďasu!
Běda pro pocestnou chasu!
Prášek vykřik, uděšený:
»Achich, já jsem zastřelený!«

Peláší už, co má síly,
za ním Lorka taktéž pílí.
Na dalekém kopci chvíli
konečně se zastavili.

Navzájem se prohlíželi,
jsou-li — probůh — ještě celí.
Potom Prášek šťasten praví:
»Nazdar, Loro, vždyť jsme zdraví!«

»Já chci domů!« Lora slzí,
»mne už putování mrzí!«
»To už nejde,« Prášek vece,
»netrefíme domů přece.«

Lora vedle Práška sedí,
dolů s kopce na svět hledí.
Všude kvete plno kvítí,
slunečko tak mile svítí.

Co tak sedí v prachu země,
praví Loře Prášek jemně:
»Nic se neboj, moje milá,
do pracek mi vjela síla.

Pohleď! Půjdem tamhle dolů,
budeme se živit spolu.
Sekáči tam louky kosí,
práci má, kdo o ni prosí.

Nabídneme se jim, jářku,
zanechej už, Loro, nářku!
Půjdem z práce do roboty
od pondělka do soboty.«

Šťastnou cestu! sobě přáli
a již kupředu se brali.
Za tlapky se vzali spolu.
kutáleli sudy dolů.

(Pokračování.)

A. KUTINOVÁ:

S PRÁŠKEM, S LOROU NENÍ ŘEČ, DĚLAJÍ DNES SENOSEČ

U louky se zastavili,
o práci se přihlásili:
»Dobré jitro, vzácní páni!
Pomůžem vám při sekání.«

Sekáči se tuze smáli,
ale práci přec jen dali.
Pro Práška i pro Lorinku
mají úkol za chvilinku.

Přes poledne — když jdou domů —
hlídat nemají dát komu.
Každodenně při té práci
kopka sena se jim ztrácí.

Pod kopkou pes nechať sedí,
kocour s kopky ať zas hledí!
Na seno když pozor dají,
do syta se napapají.

Ve vesničce zvoní zvonec —
poledne je — práce konec.
Lora s Práškem na tu chvíli
na stráž hned se postavili.

Prášek na kopce se točí,
hrdostí mu planou oči.
Vida, jak ho lidé milí
nad Lorinku povýšili!

Ta se jenom dole krčí,
po psím zvyku čmuchá, vrčí.
Zato Prášek pyšně volá:
»Já jsem králem, hola, hola!«

Vtom se rozhléd trochu kolem.
Ejhle, co to létá polem?
Motýlkové pestří, bílí
k jedinému cíli pílí.

Na vysokém květu v trávě
usedl tam motýl právě.
Dosedl a hrdě praví:
»Každý motýl ať mě zdraví!

Jsem z vás ze všech nejkrásnější,
největší a nejmoudřejší!
Prohlašuji lučním sálem,
že jsem nade všemi králem!«

Pýchou se mu oči kliží,
nevidí, že kdos se blíží.
Jakýsi pán — v ruce síťku —
míří na vysokou kytku.

Motýlkové ulekaní
rozlétli se na vše strany;
jenom pan král v síti, běda!
Marně uniknout z ní hledá.

»Do krabičky na špendlíček
půjde tenhle motýlíček!
Krásný je a řek bych málem
bude v mojí sbírce králem!«

Když to Prášek s kopky vidí,
hrůzou trne, pak se stydí.
Krušno je teď v jeho duši,
polekal se, jak se sluší.

»Do krabičky! — Na špendlíček!
povídal ten starý strýček.
To tak, aby též mé tělo
do krabičky přijít mělo!

Nechci býti panem králem,«
zajíkal se Prášek žalem.
»Je-li ti tvůj život milý,
utec, Loro, strýc sem pílí!

Nebudu se povyšovat,
budu se už skromně chovat,«
volal na úprku stálém,
»za nic nechci být už králem.«

Zatím sekáči se vrátí,
dobrou mysl ihned ztratí:
zase jedna kopka sena
přes poledne ukradena!

Odpásali řemen s gatí —
za hlídání prý se platí!
Tam, kde ocásky dva pílí,
na tu stranu zahrozili.

(Pokračování.)

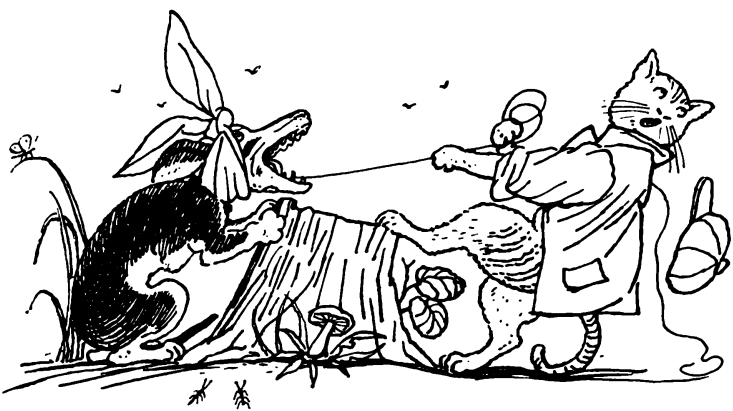

A. KUTINOVÁ

LORU NOVÁ STAROST HUBÍ — VŽDYŤ JI ROZBOLELY ZUBY!

Cestou praví Lora tiše:
»Slyšíš, jak mi kručí v břiše?
Dobře, že mám kosti tady,
jinak bychom pošli hlady!«

Uzlík vzala, rozvázala.
Práškovi kus kosti dala.
Ten však na to nemá zuby,
»Na vejce jdu,« jen se chlubí.

Sotva ve vesničce zmizí,
k Loře spěchá pejsek cizí.
»Dej mi kousek!« spustil na ni,
záviděl jí pochutnání.

Lorinka hned svému hosti
dává kousek dobré kosti.
Cizák se však na ni vrhá,
velkou kost jí z huby trhá.

Dopadlo to s Lorou bledě,
už je zase po obědě:
co tak o kost zápasila,
zubu půl si vylomila.

Vtom už z dálky Prášek spěje,
napapaný, jen se směje.
To ho věru nenapadlo,
co tu uzří za divadlo!

»Co se stalo? Co se děje?«
»Milý Prášku, zle je, zle je!
O kost jsem tu zápasila,
zoubek jsem si přelomila.

Moje zuby, moje zuby!
Vytrhejte mi je z huby!«
Prášek potahal si vousy,
ihned takou radu trousí:

»Viděl jsem už mnohdy v žití
trhat dětem zuby nití!«
Z šátku vypáral kus nitě,
přivázal ji na zub hbitě.

Lora má zas nápad nový:
»Já chci raděj k doktorovi!«
A tak s nití napřaženou
k vesničce se oba ženou.

»Kde je tady, prosím, lékař?«
Hluchá babka dí: »Co? Pekař?
Nepeče dnes, milí kluci,
on má dneska exekuci!«

Prášek křičí, volá stále:
»Lékař, pro páníčka krále!«
»A jo, doktor! Milí braši,
není ve vesničce naší.

Ty má milá duše drahá,
u nás kovář zuby tahá.
Ale teďka v senoseči
nebývá s ním mnoho řeči.

Snad ho zastihnete ještě,
on má na to dobré kleště.«
A tak kamarádi malí
brzy před kovárnou stáli.

Výheň v koutě září, plane,
Lora čeká, co se stane.
Prášek povídá si vztekle:
»Vždyť je to tu jako v pekle!«

Jakýs muž, hle, kleště nese —
Lorinka se strachy třese.
Černý muž má černé tváře,
od výhně jde rudá záře.

Hromový hlas Loru hubí:
»Co chceš? Vytrhati zuby?«
Dále Lora nečekala,
na úprk se hrozný dala.

Prášek stál jak zkoprnělý —
na niti, hle, zoubek celý!
»Už je venku, sláva, sláva!«
a též na útěk se dává.

»Dobrá nit, ba lepší ještě
než ty kovářovy kleště!«
Letí ven, však kovář laje:
»Tahle zubařina — zlá je!«

A. KUTINOVÁ:

COPAK BYSTE TOMU ŘEKLI!
PRÁŠEK S LOROU ZÁVIN PEKLI!

Ve vesničce pout se slaví.
kramáři tu stánky staví.
Kolotoč se točí, zvoní,
všude libě buchty voní.

Prášek s Lorou v tuto chvíli
na návsi se zastavili.
Nosy mlsně nazvedají,
radují se, že se nají.

»Dobří lidé selští, prostí
i nezvané hosty hostí!«
Prášek dí a vede Loru
k tomu největšímu dvoru.

A už stáli v selské síni.
zastihli tam hospodyni:
smaží, peče, těsto válí,
chvilkou zase závin balí.

Prášek spustil: »Drahá paní.
přijměte nás na snídaní!
Cestujem jak tažní ptáci.
Či snad máte pro nás práci?«

Hospodyně statná, čilá
zle se na ně osopila:
»Nemám kdy teď, běžte k ďasu.
o svou musím dbáti chasu!

Prasátko mi hladem kňučí.
v chlévě zase kráva bučí.
Od těsta se nesmím hnouti.
mohlo by mi překynouti.«

»Ale, paní, jen se hněte,
budem hlídat, jestli chcete!
Na mouku jsem zvyklý z domu,
ze mlýna jsem, věřte tomu!«

Řeč se paní zalíbila.
koláč za to přislíbila.
»Doufám, nejste darebáci!«
řekla a šla po své práci.

Prášek s Lorou na stůl hledí.
kde moc pěkných věcí sedí:
hrozinky a mandle, máslo,
až se na to srdce třáslo.

Lora nedala se zmásti.
Nebude tu přece krásti!
Prášek se však neptal, jedl,
jako doma hned si vedl.

Poučoval Loru-psíčka:
»Řiď se podle příslovíčka:
Pilný být a nezahálet,
můžeš zatím těsto válet!«

A tak Lora těsto vzala,
na podlahu si je dala.
Sama váleček si dělá,
po těstě se válí celá.

Je to saframentské dílo.
teď se jí to přilepilo.
Prášek řek': »Tys hloupá Lora,
děláš to jak nemotora!«

Odstrčil ji, k těstu skočil,
rozšafně se kasal, točil.
Packou těsto podškraboval,
hubou rovnal, natahoval.

Teď mu leze těstem hlava,
a když na únik se dává,
prolezly mu všecky packy,
radš bys trpěl čtyři facky.

Vtom je slyšet jakés kroky!
Lora hup, hup, čtyři skoky,
oknem ven — a Prášek v těstě
stojí zrovna paní v cestě.

Laje paní: »I ty sloto!
Počkej! Já ti dám co proto!«
A už bere koště z proutí.
»Tu máš na památku z pouti!«

Prášek letí jako divý,
ježí hřbet, je všecek křivý.
Našel Loru i v tom klusu,
čekala naň u cirkusu.

A. KUTINOVÁ:

LORA S PRÁŠKEM BUDOU HRÁTI V CIRKU JAKO AKROBATI

»Pojď sem, Prášku!« Lora kývá,
pod plachtu se jakous dívá.
»Panáci tu, pohleď, skáčí,
šklebí se i smějí, pláčí.«

»To je cirkus! Slyšíš, holka,
teď tam zrovna hraje polka.
Akrobati v rovnováze
tančí při ní na provaze.«

Prášek nemá tady stání,
cítí v srdci vroucí přání:
býti také u cirkusu!
Hnedle dal by Loře pusu.

Lákal ji, až říct si dala,
brzy v cirku tancovala.
Ředitel je přijal hladce,
slíbil plat i jídlo sladce.

Večer bylo představení.
Lora — šašek v přestrojení,
Prášek v botách, klobouk s perem,
kroutil pyšně celým tělem.

Pak zul boty, vyšplhal se,
na ráz akrobatem stal se.
Tančil, běhal po provaze,
bylo mu v té výši blaze.

Loře, té to divně sluší!
Z čepice jí visí uši,
ocas se jí vzadu plete,
podlahu jím v cirku mete.

Ale oba slávu klidí,
ředitel to všecko vidí:
od potlesku uši brní,
každý den se cirkus plní.

V sobotu po představení
jdou si též pro zaplacení.
Ředitel však zlobně vece:
»Pryč! Nic neumíte přece!

Teď jste učni! Žádné strachy,
za rok přijdou taky prachy.
Moc však jíte, páni žrouti,
to se musí odvyknouti!«

Do klece je oba vsadil,
zlobil se a s nimi vadil:
»Vždycky jen na představení
budete ven vypuštěni.

Cvičte se tu, rozum mějte,
nové žerty vymýšlejte!
Zde je chléb a taky voda,
jiného je pro vás škoda.«

Lora s Práškem zkoprněli:
Na tohle se týden dřeli!
Hněvem srdečka jim buší:
Jsou to tady vydřiduši!

Prášek honem uvažuje,
řediteli pomstu kuje.
Lora, ta jen lká a reptá,
Prášek však už cos jí šeptá...

Cirkus večer září celý,
Prášek praví řediteli:
»Slepou bábu chceme hráti,
nechtěl byste pomáhati?«

Pro atrakci, pobavení
ředitel má srozumění.
A tak Prášek, plný ráže,
hned mu šátkem oči váže.

Vodili ho křížem krážem,
pak se přikrčili na zem.
Slepá bába šmátrá, hledá,
ale běda jí už, běda!

Zpod plachty už dlouhé nosy
stříhají jí oba kosi.
Ředitel se zlobí, kleje,
publikum se tuze směje.

»Sláva! Už jsme zachráněni,
třebas v tomhle přestrojení!«
zajásali braši v dáli
a zas honem utíkali.

A. KUTINOVÁ:

PRÁŠEK S LOROU — VĚŘTE TOMU! — JSOU DNES MAJITELI DOMU

Tak uběhli přes sto honů.
»Já bych chtěla jíti domů!«
Lora bědně hořekuje,
Prášek nové plány kuje:

»Tyhle šaty cirkusové
zajistí nám žití nové.
Po vesničkách budem hráti,
chlebíčka si dobývati.«

Za packy se tedy vzali,
od vsi k vísce hned se brali.
Tam, kde pout neb posvícení,
pořádali představení.

Prášek — kocour v botách — tančí,
Lora jako šašek jančí.
Kolem nich je plno kloučků,
Lora sbírá do kloboučku.

Penízky se sypou malé,
ale jsou to příjmy stálé.
Nežli krátký časek utek,
měli peněz jako šupek.

Radili se, kam je dáti,
před zloději uchovati.
»Dům si postavíme za ně!«
pravil Prášek odhodlaně.

K staveništi spěli za vsí.
na zedníky bystře patří.
Všechno pěkně okoukali.
potom do stavby se dali.

Peněz měli dost i síly.
cihel, vápna nakoupili.
Pustili se do základů,
pracovali do úpadu.

Prášek kámen, cihly klade,
olovnicí měří všade.
Lora dělá přidavače,
maltu míchá, kolem skáče.

Hasí vápno, písek seje,
Prášek po zednicku kleje:
»Prach a broky, flinta, střela,
nevím, jak se okno dělá.«

Za uchem se drbe, škrabe,
ale už se dolů hrabe.
K zedníkům zas podívá se,
ví pak hned, jak stavět má se.

Vyrost domek jako klícka,
v kuchyni je teplá pícka.
Prášek honem snáší dříví,
hopsá, skáče jako divý.

V kamnech oheň rozdělává,
do kuchtění hned se dává.
Čočku ustrojí prý v mžiku
na kyselo na rendlíku.

Čočku koupil, dusil, mastil,
ale hnedle by tím praštil.
Začal tuze smutně vzdychat,
nevěděl, čím čočku míchat.

Hloupým se však dělat nechce,
zamíchá ji packou lehce.
Ale ouvej! — už je běda!
S nářkem packu z čočky zvedá.

»Spálil jsem se, všeho nechej,
pro mastičku, Loro, spěchej!
Ať jsi tady brzo zpátky!«
Lora už se žene vrátky.

Prášek za ní ještě volá:
»U nás ve mlýně, hej, hola.
na spáleniny se kladlo
vždycky slepičí jen sádlo.«

To je všecko tuze pěkné,
ono se to lehko řekne.
Ale kampak honem pro ně
na tu chvíli, v takém honě!

V lékárně se koupit nedá.
a tak Lora slípky hledá:
»Slípky, slípky, kde jste jaká.
dejte sádla pro chudáka!«

AMALIE KUTINOVÁ:

TEĎ VÁM POVÍM PRAVDU SVATOU — PRÁŠEK NAŠEL TETU ZLATOU

Těžko Loře u srdce je,
štěstí se však na ni směje.
Ejhle slípka! Kde se vzala?
Na smetišti tady stála.

Je tu jak na zavolání,
skokem chvátá Lora za ní.
Vlídně se k ní má a praví:
»Jakpak, teto, slouží zdraví?«

»I jen tak. A kampak jdete?«
»Inu, když to vědět chcete,
kamarád si spálil nožku,
potřebuje masti trošku.«

»To já vám dám lepší radu.
Veďte mne ke kamarádu!«
Dobrá slípka! Snad by chtěla
vytrhnout si sádlo z těla!

Nu, co dělat! Domů běží,
nemocný tam stená, leží.
Slípka vejde do světnice,
těší Práška, hladí líce:

»Počkej, brachu, malou chvilku,
přinesu ti trochu bílku.
Snesu vejce — tuhle vedle —
nenaříkej, jsem tu hnedle.«

Kokodák! se vzduchem nese,
slepička už bílek nese.
Puchýřek jim namazala,
pofoukala, zavázala.

Prášek ihned méně vzdychá,
slípka těší a už míchá
žloutek s cukrem na talířku,
podává mu plnou lžičku.

Žloutek s cukrem! To je, pane,
jeho jídlo milované.
Je hned jako v sedmém nebi,
na slepičku vděčně hledí.

Pochutnal si znamenitě,
děkuje a prosí hbitě:
»Zůstaňte tu s námi, teto!
Mám vás moc rád, věřte mi to!

Buďte u nás hospodyní,
mocnou paní nad kuchyní!
Budete nám chutně vařit,
všem se bude dobře dařit.«

Tu i Lora přiskočila,
slípku pěkně poprosila:
»Nebudete se tu soužit,
já vám budu věrně sloužit.«

»Na rukou vás budem nosit,
o nic nebudete prosit,«
oba slípce domlouvají.
Ti se, pane, lísat znají!

A tak slípka bez váhání
slíbila se stát zde paní:
»Co budu žít — všecka léta —
chci být vaše zlatá teta.«

Teď nastaly časy, pane!
Sotva Prášek ráno vstane,
žloutek má i bez loupení.
Všichni tři jsou spokojeni.

Zlatá teta hospodaří,
myje, poklízí a vaří.
Co si jenom srdce žádá,
udělá vždy tuze ráda.

Lora s Práškem si ji chválí,
modré s nebe by jí dali.
Koupili jí do roboty
zástěru i čepec, boty.

Ale pořád se jim zdálo,
že je toho pro ni málo.
Ptali se: »Jste u nás ráda?
Rcete, co vám srdce žádá!«

»Nic víc, než mám,« slípka vece,
»jsem tu jako doma přece.
Dost je, že mě máte rádi,
že jsme dobří kamarádi.«

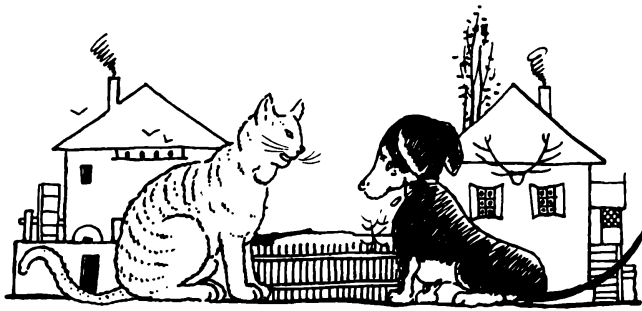

AMALIE KUTINOVÁ:

ZVIŘÁTKA SE NENADÁLA — SBOHEM SVÉMU DOMKU DALA

Na podzim, když hrozny zrají,
všecky slípky pelichají.
Stihlo to i starou tetu,
když se odzvánělo létu.

Kašlala a píchalo ji,
věděla však, co ji zhojí.
Na krk med si bude klásti,
prsa namaže si mastí.

Lora s Práškem nemeškali.
hrnek medu obstarali.
Pro mastičku teta zlatá
sama, hleďte, kamsi chvátá.

Brzy vrátila se domů,
líp jí bylo, věřte tomu!
Lora hledí na tetičku:
»Copak je to za mastičku?

Jaksi prapodivně voní,
kampak chodíváte pro ni?«
»K bývalému hospodáři,
on si ji sám strojí, vaří.«

Tohle Loře v hlavě leží.
Když zas slípka pro mast běží,
pejsek tajně za ní spěchá,
zvědět chce, kam pro ni jechá.

Za domečkem cesta krátká,
na dvůr otevřená vrátka.
Slípka běží mezi slípky,
už jsou jeden šepot, klípky.

Kohout radostí až výská:
»Po tobě se nám tu stýská!«
Lora všecko slyší, vidí,
na dvůr spěje, čmuchá, slídí.

Psi tu kdesi vyjí, zdá se,
Lora hned jim ozývá se.
A teď zase kočka mňouká,
divně Lora na to kouká.

»Je tu plno křiku, nářku,
kdepak jsme to, slípko, jářku?«
Vtom muž jakýs dvorem kráčí,
pytlem hází, zle se mračí.

Na Lorinku upřel zraky:
»Do pytlíka půjdeš taky!
Co chceš bez náhubku tady?
S tebou vím si brzy rady.«

A už rozevírá pytel.
Oj, to bude špatný přítel.
Lora mete honem zpátky,
šťastně protáhla se vrátky.

Hle, teď slípka k muži skáče,
natřípá se, takto kdáče:
»Prodejte mně, milý strýčku,
psího sádla ještě lžičku!«

Pěkná mastka! Ouvej, o jé!
Od rasa psí sádlo to je!
Loře žalem srdce puká:
slípka s rasem — jedna ruka!

Jistě je chce zaprodati!
Sádlo psí jdc kupovati!
Pěkně se to zvrtlo vkrátku!
To je půjčka za oplátku!

Nejdřív ona — Lora — chtěla
sádlo z slepičího těla.
Teď zas teta — Bůh nechť chrání! —
do rasovny pejsky shání.

Rychle domů! »Bratře Prachu,
slípka nahnala mi strachu.
Víš, že máme domek rovnou
vystavěný pod rasovnou?

Víš, že naše slípka malá
nás tam právě zaprodala?«
Lora křičí, Prach se hádá:
»To je hanba, to je zrada!«

»Rychle odtud!« Prášek velí,
»dokavad jsme ještě celí!«
Klobouk jen a šátek vzali,
tuze odtud pospíchali.

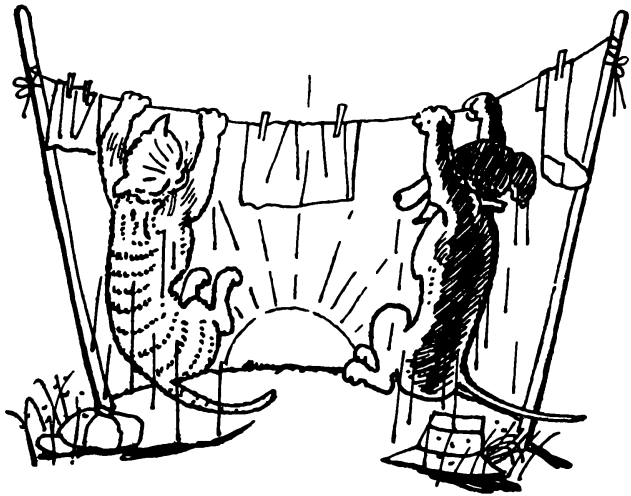

AMALIE KUTINOVÁ:

KAMARÁDI BĚŽÍ, LETÍ — NAJDOU CESTU DOMŮ, DĚTI?

Lora s Práškem běží, běží,
dech jen popadají stěží.
Oba velmi trpí žízní,
také hlad je tuze trýzní.

Lora ohlíží se chvilkou,
nehoní-li ras je s slípkou.
Ale už jsou v cizím kraji,
zdá se jim, že to tu znají.

Rozhlíží se po vůkolí,
stojí na jakémsi poli.
Ejhle, žito s plným klasem,
co tu seli jarním časem.

Uzrálo a klasy dalo,
nekosené tady stálo.
Poznali to pole skryté,
trnité a kamenité.

»Blízko domova jsme, Loro!«
Radostí teď pláčí skoro.
Prášek jásá, ruce spíná:
»To jsme tedy blízko mlýna!«

Za ruku vzal svoji družku.
»A teď vykopáme pušku.
Po ní poznají nás oba,
snad je přejde všecka zloba!«

Lora seká žito holí,
hrabe potom flintu v poli.
Našli ji tam brzy celou,
jenom trochu zrezavělou.

Práška trápí jedna starost,
ta mu kazí všecku radost.
Zda jej doma přivítají,
či za toulku nasekají.

Cestou dál si povídají,
jak se doma dobře mají.
Mlýn a hájovna, hle, v dáli,
jako by se na ně smály.

Teď jen říčka v cestě vadí,
přes most musí kamarádi.
Ale ten je o kus dále.
Prášek vykřik nenadále:

»Nebudu se zdržovati,
já to zkusím přeplavati!«
Hup do vody a už plave,
vlny jsou však tuze dravé,

strhly Práška, už jej nesou.
Lorince se nožky třesou.
»Pomoc, pomoc!« volá, pláče,
do vln za svým druhem skáče.

Plave za ním, co má síly,
až ji vlny zaplavily.
Pan hajný ji slyšel zdola,
spěchá — na vodě zří kola.

Poznal v nich hned psíka svého,
zapomněl rád všeho zlého,
vytáh šťastně Loru malou.
»A teď honem domů, alou!«

Přišla k sobě Lora brzy,
ale ihned lká a slzí:
»Kde je Prášek, bratr milý?
Bez něj nechci žít ni chvíli!«

»Tu jsem, Loro, hola, hola!«
vesel nad ní Prášek volá.
»Náš pan stárek též nás viděl,
vytáhl mě u stavidel.

Radost všichni ze mne měli,
nasekat mně zapomněli.«
»To jsem ráda,« oddychla si,
»ale kde je flinta asi?«

»Po té není ani slechu,
však byla jen pro neplechu.
Na dně řeky někde leží.
Kdo nevěří, ať tam běží!«...

K o n e c.